

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Sžo/60/2012
Identifikačné číslo spisu: 7012200325
Dátum vydania rozhodnutia: 30.10.2013
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2013:7012200325.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členiek senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Aleny Adamcovej v právnej veci žalobcu : L.J., bytom Q.. XXX, právne zastúpený : JUDr. Rudolf Maník, PhD. advokát, so sídlom Advokátskej kancelárie, Jantárová 30, Košice, proti žalovanému : Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Košiciach, so sídlom Kuzmányho 8, Košice, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-KE-OPP-124-001/2012 z 22. marca 2012, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/46/2012-44 z 20. septembra 2012, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/46/2012-44 z 20. septembra 2012 p o t v r d z u j e.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Košiciach (ďalej len ako „krajský súd“ alebo „súd prvého stupňa“) zamietol podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len ako „OSP“) žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia, ktorým žalovaný podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „správny poriadok“) zamietol odvolanie žalobcu a rozhodnutie Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach (ďalej aj ako „ORPZ v Košiciach“) č. D.u. 418/12 z 18. februára 2012 (ďalej aj ako „prvostupňové správne rozhodnutie“) vydané podľa § 19 ods. 1 písm. b/ zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „zákon č. 171/1993 Z. z.“ alebo ako „zákon o Policajnom zbore“), ktorým bolo rozhodnuté o zaistení žalobcu z dôvodu, že bol podozrivý zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu a to tým, že sa pred diskotékou Lagúna na ul. Masarykovej v Košiciach navzájom fyzicky napádal s tam prítomnou osobou, potvrdil. O trovách konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi, neúspešnému v konaní, náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, odvolávajúc sa na ustanovenia § 49 ods. 1 písm. b/ zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „zákon č.

372/1990 Zb." alebo „zákon o priestupkoch"), § 19 ods. 1 písm. b/, § 19 ods. 2 a ods. 3 zákona č. 171/1993 Z. z. uviedol, že oprávnenie policajta na zaistenie osoby predstavuje závažný, no legitímny zásah do jej osobnej slobody, a preto presné zistenie a špecifikovanie dôvodov pre zaistenie osoby pri rešpektovaní nevyhnutnosti a primeranosti takéhoto oprávnenia je nevyhnutným predpokladom pre vydanie rozhodnutia o zaistení osoby zdôrazniac, že inak by išlo o neprimerané opatrenie nespĺňajúce podmienky, ktoré pre obmedzenie osobnej slobody stanovuje článok 17 ods. 2 Ústavy SR, ako aj článok 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý vo svojej podstate vyjadruje rovnaký ústavný princíp. Poukázal na to, že v preskúmvanej veci bolo povinnosťou súdu skúmať, či správny orgán v administratívnom konaní rešpektoval všetky zákonné predpoklady na zaistenie osoby ustanovené zákonom, v konkrétnom prípade zákonom o Policajnom zbore a či jeho rozhodnutie vychádzalo zo skutkových dôvodov tvoriacich preukázateľný hmotnoprávny dôkazný základ pre vydanie rozhodnutia o zaistení osoby.

Zdôraznil, že v konaní o žalobe proti rozhodnutiu a postupu správneho orgánu sa uplatňuje dispozičná právna zásada, ktorej procesnoprávny rámec je daný ustanovením § 249 ods. 2 OSP ukladajúcim žalobcovi povinnosť uviesť okrem všeobecných náležitostí podania aj označenie rozhodnutia a postupu správneho orgánu, ktoré napáda, vyjadrenie v akom rozsahu sa toto rozhodnutie a postup napáda, uvedenie dôvodov, v čom žalobca vidí nezákonnosť rozhodnutia a postupu správneho orgánu, a aký konečný návrh robí, pričom správny súd je viazaný rozsahom a dôvodmi uvedenými v žalobe (ak nie sú dané dôvody, na ktoré súd musí prihliadnuť z úradnej povinnosti - § 250 i ods. 3 OSP).

Poukázal ďalej na to, že z obsahu administratívneho spisu vyplýva nesporná a žalobcom nespochybňovaná skutočnosť, a to, že dňa 18. februára 2012 v čase okolo 01,20 hod pred diskotékou Lagúna v Košiciach na ulici Masarykovej došlo k vzájomnému fyzickému napadaniu sa žalobcu a ďalšej osoby, čo bolo právnym dôvodom pre postup policajných orgánov podľa § 19 ods. 1 písm. b/ zákona o Policajnom zbore dodajúc, že citované ustanovenie upravuje právne podmienky zaistenia osoby pristihutej pri páchaní priestupku, ktoré sú alternatívne dané obavou, že osoba bude pokračovať v páchaní priestupku, alebo nevyhnutnou potrebnou na riadne zistenie alebo objasnenie veci.

Konštatoval, že právne podmienky pre postup policajných orgánov podľa § 19 ods. 1 písm. b/ zákona o Policajnom zbore boli popri žalobcovi dňa 18. februára 2012 uplatnené aj vo vzťahu k ďalšej osobe, s ktorou sa žalobca vzájomne napádal, pričom dôvodnosť postupu smerujúceho k následnému zaisteniu žalobcu a ďalšej osoby vyplýva jednoznačne z obsahu úradných záznamov službukonajúcich príslušníkov Policajného zboru z daného dňa, ktoré sú súčasťou administratívneho spisu, z ktorého obsahu zároveň nesporne vyplýva, že žalobca podrobil sa dychovej skúške dňa 18. februára 2012 v čase o 02.12 hod s nameranou hodnotou 0,92 mg/l kládol pri predvádzaní aktívny odpor, pričom pri služobnom zákroku došlo zároveň k zraneniu žalobcu. V tejto súvislosti poznamenal, že primeranosť použitých donucovacích prostriedkov vo vzťahu k žalobcovi u službukonajúcich policajtov je úlohou inšpekčných orgánov Policajného zboru a právomoc správneho súdu je teda limitovaná preskúmaním zákonnosti a dôvodnosti rozhodnutia o zaistení žalobcu.

Záverom, stotožniac sa s právnym názorom žalovaného správneho orgánu, skonštatoval, že skúmanie skutkových a právnych dôvodov pre vydanie rozhodnutia o zaistení osoby podľa § 19 ods. 1 písm. b/ zákona o Policajnom zbore nie je v žiadnej relevantnej právnej väzbe na samotné konanie o priestupku, ku ktorému malo dôjsť dňa 18. februára 2012 a preto žalobné námietky žalobcu poukazujúce na zavinenie inej osoby na incidente, ku ktorému malo dôjsť dňa 18. februára 2012 v nočných hodinách na ulici Masarykovej v Košiciach pred diskotékou Lagúna, môžu byť preskúmvané iba v administratívnom konaní o priestupku, resp. v súdnom prieskumnom konaní vzťahujúcom sa k takémuto rozhodnutiu v merite veci.

Vzhľadom na vyššie uvedené žalobu, postupom podľa § 250j ods. 1 OSP, ako nedôvodnú zamietol.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie navrhujúc odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že návrhu vyhovie. Zároveň si uplatnil náhradu trov prvostupňového konania v sume 335,58 € a rovnako tiež náhradu trov odvolacieho konania v sume 134,79 €.

Namietal, že súd prvého stupňa nedostatočne zistil skutkový a nesprávne posúdil právny stav veci. Majúc za to, že v konaní uniesol dôkazné bremeno a teda preukázal dôvodnosť samotnej žaloby skonštatoval, že mu bolo v správnom konaní doručené rozhodnutie o zaistení v rozpore so zákonom č.

171/1993 Z. z., nakoľko sa skutočne nedopustil priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, ale naopak bol sám pred diskotékou Lagúna dňa 18. februára 2012 fyzicky napadnutý treťou osobou. Ďalej mal za to, že pri rozhodovaní správneho orgánu došlo zjavne aj k porušeniu ustanovenia správneho poriadku (pričom bližšie ustanovenie nešpecifikoval). Namietal, že žalovaný sa navyše neriadil princípom správnej úvahy dôvodiac tým, že nezohľadnil skutkové dôvody, ktoré k rozhodnutiu o zaistení viedli, pričom aj z predložených lekárskejších správ je zrejmé, že pri fyzickom útoku na jeho osobu utrážil viaceré zranenia, dokonca aj zo strany službukonajúcich policajtov. Ďalej namietal, že súd prvého stupňa nezohľadnil ani skutočnosť, že dodnes nebolo o údajnom priestupku rozhodnuté a rovnako tiež to, že nielen v správnom konaní, ako aj pred súdom prvého stupňa nebola stotožnená 3. osoba, s ktorou sa mal údajne biť doplniac, že túto osobu prvý krát uvádza až druhostupňové správne rozhodnutie, obdobne ako aj použitie donucovacích prostriedkov, napriek tomu, že OR PZ v Košiciach sa týmito skutočnosťami vôbec nezaoberalo. Záverom poukázal na to, že sa s napadnutým rozhodnutím nestotožňuje aj z toho dôvodu, že jeho zaistenie sa malo vykonať len pri obave z pokračovania páchania priestupku, či nevyhnutnosti na jeho riadne zistenie či objasnenie, čo v tomto prípade zjavne absentuje.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu poukázal na to, že povinnosťou súdu prvého stupňa v preskúmanej právnej veci bolo skúmať, či správny orgán pri vydávaní rozhodnutia na základe zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov rešpektoval všetky zákonné predpoklady na zaistenie osoby - žalobcu stanovené zákonom č. 171/1993 Z. z. a či toto rozhodnutie vychádzalo z dostatočne preukázaného skutkového základu pre vydanie napadnutého rozhodnutia. Majúc za to, že súd prvého stupňa pred vydaním napadnutého rozsudku dostatočne preveril a zistil skutkový stav, ktorý ho viedol k vydaniu rozhodnutia o zaistení poukázal na ustanovenie § 19 ods. 1 písm. b/ zákona o Policajnom zbore a skonštatoval, že právne podmienky zaistenia osoby boli naplnené a uplatnené nielen voči žalobcovi, ale i voči ďalšej osobe, s ktorou sa žalobca preukázateľne fyzicky napádal dňa 18. februára 2012 v čase okolo 01,20 hod pred diskotékou Lagúna na ulici Masarykovej v Košiciach. Oprávnenosť zaistenia podložil aj tým argumentom, že rovnaký postup bol uplatnený aj voči ďalšej osobe nachádzajúcej sa na mieste páchania priestupku poznamenajúc ďalej, že žalobca bol po zaistení podrobený dychovej skúške s pozitívnym výsledkom a počas služobného zákroku kládol aktívny odpor.

Uviedol tiež, odvolávajúc sa na ustanovenie § 34 ods. 5 správneho poriadku, že v napadnutom rozhodnutí dostatočne odôvodnil, ktoré skutočnosti mal pri rozhodovacej činnosti za preukázané (žalobca bol podozrivý z páchania priestupku na verejne prístupnom mieste, kde sa fyzicky napádal s tam prítomnou osobou) a ak zákon o Policajnom zbore umožňoval žalovanému zaistiť osobu pristihnutú pri páchaní priestupku, resp. ak je dôvodná obava, že v ňom bude pokračovať, alebo je to nevyhnutne potrebné na riadne zistenie alebo objasnenie veci, je zároveň potrebné uviesť, že mu na základe tohto právneho predpokladu postačovalo v samotnom rozhodnutí oprieť svoj výrok o danú skutočnosť, ktorá je týmto nespochybniteľná.

K otázke samotného prejednanie priestupku žalobcu uviedol, že skúmanie skutkových a právnych dôvodov pre vydanie rozhodnutia o zaistení osoby podľa § 19 ods. 1 písm. b/ zákona o Policajnom zbore nie je v žiadnej právnej väzbe na prejednanie priestupku v zmysle zákona o priestupkoch dodajúc, že o samotnom priestupku rozhoduje subjekt [§ 52 ods. 1 písm. a/ a b/], ktorý v danom prípade nie je totožný so subjektom rozhodujúcim o zaistení a z tohto dôvodu a vzhľadom na samotnú formuláciu § 19 ods. 1 písm. b/ zákona o Policajnom zbore uviedol, že nie je právne relevantný názor, že samotné prejednanie priestupku, resp. rozhodnutie o priestupku by bolo nevyhnutné pre vydanie rozhodnutia o zaistení osoby podľa zákona o Policajnom zbore dôvodiac tiež tým, že rozhodnutie o zaistení osoby je vydávané bezprostredne na inom príslušnom orgáne konajúcom o merite veci v priestupkovom konaní.

Na základe vyššie uvedených skutočností navrhol odvolaciemu súdu, aby postupoval v súlade s § 219 ods. 1 OSP a potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správy.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP), preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu

www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb, alebo opravných prostriedkov zákonosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Predmetom súdneho prieskumu je v danom prípade rozhodnutie, ktorým žalovaný správny orgán postupom podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie ORPZ v Košiciach sp. zn. D.u. 418/12 z 18. februára 2012, ktorým bolo podľa § 19 ods. 1 písm. b/ zákona č. 171/1993 Z. z. rozhodnuté o zaistení žalobcu, a to z dôvodu podozrenia zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, ktorého sa mal dopustiť tým, že sa mal pred diskotékou Lagúna na ul. Masarykovej v Košiciach navzájom fyzicky napádať s tam prítomnou osobou.

Teda predmet súdneho prieskumu je žalobcom určený striktné, pričom je potrebné hneď na úvod zdôrazniť, že žalobné ako aj odvolacie dôvody, ktorými žalobca odôvodňoval nezákonnosť druhostupňového a rovnako tiež prvostupňového správneho rozhodnutia, konkrétne, že „...zaistenie žalobcu bolo vykonané v rozpore so zákonom, pretože on sa žiadneho protiprávneho konania nedopustil, nedopustil sa ani páchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu...“, sú vo vzťahu k predmetu konania irelevantné, keďže v danom prípade nie sú splnené zákonné podmienky pre aplikáciu ustanovenia § 245 ods. 1 OSP, čo znamená, že okrem žalobcom označeného rozhodnutia a podľa okolností aj rozhodnutia ORPZ v Košiciach, preskúmanie iných rozhodnutí neprichádza v danom konaní do úvahy.

Z obsahu administratívneho spisu mal odvolací súd preukázané, že dňa 18. februára 2012 v čase o 01.20 h bol L.D. podľa § 19 ods. 1 písm. b/ zákona o Policajnom zbore zaistený, nakoľko bol podozrivý zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona o priestupkoch, ktorého sa mal dopustiť tým, že sa na ul. Masarykovej v Košiciach, pred podnikom Lagúna vzájomne fyzicky napádal s osobou L.A., pričom priestupok je na OOPZ Košice Staré mesto evidovaný v denníku priestupkových spisov pod číslom ORPZ-KE-OPP5-P-285/2012. Ďalej z úradného záznamu spísaného U.. L. B. dňa 18. februára 2012 vyplýva, že pri služobnom zákroku boli proti žalobcovi použité donucovanie prostriedky, konkrétne hmaty, chvaty, údery a kopy podľa § 51 ods. 1 písm. a/, b/ zákona č. 171/1993 Z. z., následkom ktorých došlo k zraneniu žalobcu. Ďalej z úradného záznamu vyplýva, že žalobca bol podrobený dychovej skúške s výsledkom 0,92 mg/l.

Z úradného záznamu spísaného U.. L.L. dňa 18. februára 2012 vyplýva, že žalobca bol predvedený na OOPZ Košice Staré mesto z dôvodu podozrenia zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, ktorého sa mal dopustiť dňa 18. februára 2012 v čase okolo 01.15 h na ul. Masarykovej v Košiciach. Ďalej je z obsahu zápisnice zrejmé, že žalobcu nebolo možné vypočuť, nakoľko bol pod vplyvom alkoholu, bol po bolestivom lekárskom ošetrení a mal problémy s komunikáciou.

Zo zápisnice o podaní vysvetlenia podľa § 17 ods. 1 zákona o Policajnom zbore z 18. februára 2012 č. ORPZ-KE-OPP5-P-/2012, DU: 417/2012 vyplýva, že L.A. a žalobca sa v uvedený deň bili, rozdelení boli až policajnou hliadkou, ktorá ich následne predviedla na OOPZ. L.A. sa ku svojmu konaniu priznal a svoje konanie oľutoval.

Žalobca bol zaistený dňa 18. februára 2012 o 01.20 h a prepustený na slobodu dňa 18. februára 2012 o 6.00 h, t.j. zaistenie žalobcu trvalo 4 hodiny a 40 minút, pričom z lekárskeho potvrdení nachádzajúcich sa v administratívnom spise vyplýva, že žalobca bol v uvedený deň približne od 3.10 h do 5.40 h podrobený lekárskeho vyšetreniu.

Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu najvyšší súd s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 OSP konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty v prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, najvyšší súd sa vo svojom odôvodnení obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 19 ods. 1 písm. b/ zákona o Policajnom zbore policajt je oprávnený zaistiť osobu pristihnutú pri páchaní priestupku, ak je dôvodná obava, že v ňom bude pokračovať, alebo ak je to nevyhnutne potrebné na riadne zistenie alebo objasnenie veci.

Podľa § 19 ods. 2 zákona o Policajnom zbore útvar Policajného zboru, ktorý prevzal od policajta zaistenú osobu, bezodkladne vydá o zaistení osoby rozhodnutie, v ktorom uvedie dôvod, pre ktorý bola osoba zaistená, a bez zbytočných prierahov ho odovzdá zaistenej osobe. Proti rozhodnutiu o zaistení osoby môže zaistená osoba podať odvolanie. Odvolanie nemá odkladný účinok.

Podľa § 19 ods. 3 zákona o Policajnom zbore na konanie a rozhodovanie o zaistenej osobe sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní.

Podľa § 19 ods. 4 zákona o Policajnom zbore policajt je povinný odovzdať zaistenú osobu orgánom činným v trestnom konaní alebo inému príslušnému orgánu, ak po vykonaní úkonov zistí, že sú dôvody na jej odovzdanie.

Podľa § 19 ods. 5 zákona o Policajnom zbore ak policajt neodovzdá osobu orgánom činným v trestnom konaní, alebo inému príslušnému orgánu, musí osobu ihneď prepustiť. Zaistenie osoby z dôvodov uvedených v odseku 1 nesmie trvať viac ako 24 hodín od obmedzenia osobnej slobody.

Podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona o priestupkoch priestupku sa dopustí ten, kto úmyselne naruší občianske spolunažívanie vyhrázaním ujmu na zdraví, drobným ublížením na zdraví, nepravdivým obvinením z priestupku, schválnosťami alebo iným hrubým správaním.

Podľa čl. 17 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky osobná sloboda sa zaručuje.

Podľa čl. 17 ods. 2 vety prvej Ústavy Slovenskej republiky nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Každé pozbavenie slobody musí byť „zákonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17 Ústavy Slovenskej republiky, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli (III. ÚS 7/00, I. ÚS 115/07, IV. ÚS 51/09).

Je nepochybné, že zaistenie osoby predstavuje závažný zásah do osobnej slobody jednotlivca a preto musí mať legitímny základ. Zákon Národnej rady Slovenskej republiky o policajnom zbore č. 171/1993 Z. z. dáva policajtom aj mimo trestného konania oprávnenia smerujúce k zaisteniu osoby pristihnutej pri páchaní priestupku, ak je odôvodnená obava, že v ňom bude pokračovať, alebo ak je to nevyhnutne potrebné na riadne zistenie alebo objasnenie veci [§ 19 ods. 1 písm. b/], pričom po zistení potrebných skutočností policajt zaistenú osobu buď prepustí, alebo ak ju zadrží v súvislosti s trestným činom, odovzdá ju orgánom činným v trestnom konaní s tým, že toto prepustenie (alebo odovzdanie) sa musí uskutočniť do 24 hodín od obmedzenia osobnej slobody.

Najvyšší súd poukazujúc na vyššie uvedené skutočnosti a citované ustanovenia má za to, že v danom

prípade boli splnené zákonné podmienky na zaistenie žalobcu podľa § 19 ods. 1 písm. b/ zákona o Policajnom zbore. Výpoved'ami službukonajúcich policajtov, ako aj L.A. bolo preukázané, že konanie žalobcu dôvodne zakladalo podozrenie zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona o priestupkoch, pričom práve táto skutočnosť reprezentovala v posudzovanom prípade legálny základ na obmedzenie osobnej slobody žalobcu jeho zaistením v súlade s vyššie citovaným ustanovením zákona o Policajnom zbore.

Najvyšší súd, tiež posúdiac formálne a obsahové náležitosti rozhodnutia žalovaného, ako aj rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, zhodne s názorom krajského súdu, nevzhladol ich nezákonnosť.

S poukazom na vyššie uvedené, považoval najvyšší súd námietky žalobcu smerujúce proti rozsudku súdu prvého stupňa za nedôvodné a preto postupom podľa § 250ja ods. 3 vety druhej OSP a § 219 ods. 1 a 2 OSP napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi ich náhradu nepriznal, pretože nebol v tomto konaní úspešný a žalovanému z dôvodu, že podľa zákona na ich náhradu nemá zákonný nárok.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.